

SLEDOVANÁ: MILIÓN OČÍ,
JEDNO TAJOMSTVO

#KLAMÁRKY

JO PIAZZA

MOTÝL

Od autorky bestselleru Sicílske dedičstvo

#KLAMÁRKY

#KLAMÁRKY

JO PIAZZA

VYDAVATELSTVO MOTÝL

EVERYONE IS LYING TO YOU

Copyright © 2025 by Jo Piazza

All rights reserved.

Translation © Mária Koscelníková, 2026

Cover photo © Lidia Vives Rodrigo/Trevillion Images

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-465-8

*Venujem všetkým influencerom a influencerkám,
nech vďaka svojej obrovskej moci konajú dobro.*

Práca chlapa trvá od svitu do mrku,
ale práca ženy sa nikdy nekončí.

– PRÍSLOVIE

Nezradím sa im bozkom spoluviny,
nebudú zodpovedať za môj život.

– MARY OLIVER, *The Leaf and the Cloud*

PROLÓG

ZÁPISNICA O VÝSLUCHU SVEDKYNE ELIZABETH MATTHEWSOVEJ

E. MATTHEWSOVÁ: *V prvom rade sa chcem ospravedlniť, ale naozaj nie som vo svojej koži... Do riti, pardon, asi to nebolo vhodné vzhľadom na to, ako bol... zabitý, však?*

DET. WALSH: *To je v poriadku.*

E. MATTHEWSOVÁ: *Chcela som len povedať, že netuším, o čo tu ide, vôbec ich nepoznám. Teda ako pár. Nič neviem ani o Bex, ani o jej mužovi – ako sa volal? Guy?*

DET. WALSH: *Grayson.*

E. MATTHEWSOVÁ: *Jasné. Ešte raz, pri všetkej úcte. Som nervózna. Viem, že sa volal Grayson, ale nikdy som ho nestretla. Ju som videla včera prvýkrát po pätnástich rokoch.*

DET. WALSH: *S manželkou zosnulého, Rebeccou Sommersovou, ste chodili na výšku a priatelili sa, je to tak?*

E. MATTHEWSOVÁ: *Áno, s Bex sa poznáme z výšky. Volali sme ju tak, nikdy jej nikto nepovedal Rebecca. Podľa mňa vtedy neznášala, keď ju tak niekto nazval... Ale zdá sa, že jemu by sa to páčilo.*

DET. WALSH: *Jemu? Akože jej manželovi? Tomu, ktorého nepoznáte?*

E. MATTHEWSOVÁ: *Áno, usudzujem to z jej fotiek na Instagrame. Pôsobí ako chlap, ktorému by sa páčilo volať ju skôr Rebecca než Bex. Rebecca znie slušnejšie, elegantnejšie... ako vhodné meno pre poriadnu ženušku.*

DET. WALSH: *Ženušku?*

E. MATTHEWSOVÁ: *Hej, ženušku.*

DET. WALSH: *Ale povedali ste, že ste zosnulého nepoznali ani ste sa s ním v živote nestretli.*

E. MATTHEWSOVÁ: *Presne tak.*

DET. WALSH: *A donedávna ste s pani Sommersovou neboli v kontakte.*

E. MATTHEWSOVÁ: *Pred pár týždňami ma kontaktovala a spýtala sa, či som stále novinárka a či by som o nej nechcela napísať.*

DET. WALSH: *A to ste aj robili v ten večer, keď bol jej manžel zavraždený.*

E. MATTHEWSOVÁ: *Áno, boli sme spolu. Chcela som o nej niečo napísať do časopisu, pre ktorý pracujem. Boli sme na konferencii a na druhý deň sme mali ísť k nim na ranč.*

DET. WALSH: *Boli ste s ňou celý večer?*

E. MATTHEWSOVÁ: *Nie.*

DET. WALSH: *Kedy ste ju videli naposledy?*

E. MATTHEWSOVÁ: *Okolo ôsmej, tak nejako.*

DET. WALSH: *Tušíte, kde by teraz mohla byť?*

E. MATTHEWSOVÁ: *A vy?*

DET. WALSH: *Otázky tu kladiem ja. Grayson Sommers bol brutálne zavraždený doma v stodole a ako posledná ste sa s jeho manželkou pred jej zmiznutím zhovárali práve vy. Myslíte si, že by bola schopná zavraždiť vlastného manžela?*

E. MATTHEWSOVÁ: *Nie, teda... nemyslím si to. Neviem, aká je teraz. Kedysi bola tá najschopnejšia žena, akú som poznala. Dokázala vybaviť čokoľvek.*

DET. WALSH: *Radšej mi o nej porozprávajte od začiatku...*

1. KAPITOLA

LIZZIE

Pred dvoma týždňami

Ak sa chcem pokojne vyspať, existujú určité veci, ktoré by som mala pred spaním urobiť. V rámci večernej rutiny by som sa mala postarať o pleť pomocou najmenej piatich rôznych produktov, stiahnuť teplotu v spálni, aby sa tam mierne ochladilo, odnieť všetky zariadenia s displejom do druhej izby a nabíjať ich mimo spálne.

Mala by som meditovať a nadpriať s manželom milý a zmysluplný rozhovor o tom, aký sme mali deň. Alebo sa najprv porozprávať a meditovať až potom.

Už si nepamätám.

Mala by som si zapáliť sviečku a do denníka zapísať veci, za ktoré som vďačná.

Mala by som to robiť.

Nič z toho však nerobím. Kto má na to čas?! Namiesto toho si prehliadam Instagram ako každá normálna tridsiatnička s neodlíčenou tvárou v príliš vyhriatej izbe, zatiaľ čo môj manžel si vedľa mňa číta na mobile správy, občas pri tom

niečo znechutene zašomre, sem-tam sa bezdôvodne zasmeje, čomu nerozumiem, pretože iba sociopati sa vedia rehoť na správach.

Asi som vydala nejaký zvuk, pretože Peter sa ku mne nakloní a oprie sa mi o plece pichľavou bradou.

„Zase okukávaš profil tej baby, s ktorou si chodila na výšku?“

„Nie.“

„Vidím jej sliepky.“ Odkloním mobil. „Aj tú trojnohú kozu. Načo ľudia dávajú také veci na internet?“

„Tá koza má svoj vlastný profil a sleduje ho milión dvesto-tisíc ľudí,“ odpoviem mu, hoci som mu to už raz vysvetľovala. „Trojnožka je ich zvieracia influencerka.“

„Ako ste ju vtedy prezývali? Sexy Betsy?“

Na výške sme jej vravievali Flandrička Bexička, nie Sexy Betsy, ale tá prezývka sa jej páčila a bola na ňu hrdá. Dnes už asi nie je veľmi korektné prezývať niekoho flandra, ale ak si tá osoba dá vyrobiť tričko s nápisom Flandrička Bexička a oblečie si ho v posledný deň štvrtého ročníka, asi je správne si ju tak pamätať. Napríklad v slabých chvíľkach, keď si pripadáte čudne za to, že stále sledujete jej profil na sociálnych sieťach, a cítite sa o to horšie, že sa vaše priateľstvo skončilo otrasne, že o tom človeku vravíte vlastnému manželovi ako o Flandričke Bexičke a ešte sa na tom aj smejete.

Nebavíme sa už asi pätnásť rokov, a to odvtedy, čo ma Bex po výške bezdôvodne odstihla. Je smiešne, že ma po toľkých rokoch niečo také stále bolí, ale je to tak.

Vtedy bývala úplne iná než panička, ktorú teraz bez akéhokoľvek konkrétneho dôvodu sledujem na Instagrame raz až dvakrát týždenne. A možno na to dôvod mám. Ide totiž o to, že Rebecca Sommersová, či skôr @tradicnamamina, sa na Bex nijako nepodobá. Od dievčaťa, ktoré kedysi v pivnici bratstva Sigma Chi pilo štyridsaťpäť sekúnd pivo zo suda hore nohami

a hore bez, má na míle ďaleko. A aj od baby, ktorá sa so mnou spriatelila už v prvý deň výšky tak, že objednala do našej internátnej izby dve pizze a pozrela si so mnou *Srdcovú sedmu*, lebo ma až príliš znervózňovalo ísť na večierok bratstiev či sesterstiev. Predtým som v živote nepila alkohol, no ona ma za to nijako nesúdila, kúpila mi ovocný vínný strek a učila ma piť s gráciou. Dnešná Rebecca Sommersová sa ani zďaleka nepodobá na dievča, ktoré ma presvedčilo dať si spolu s ním prepichnúť pupok, hoci som nemala prepichnuté ani uši.

Rebecca zo sociálnych sietí žije v zrekonštruovanom farmárskom dome na ranči kdesi na západe, kde chová pôvodné huňaté sliepky, kravy, ovce a kozy. Celá jej rodina chodievala naboso, ale nikdy nemajú špinavé nohy. Vyrába si domáci syr, má domáce mlieko a pečie toľko chleba, že by ním nakrmila malú armádu. V posledných dňoch nosieva veľmi svetlé blond vlasy. Nie špinavý blond ako na výške, ale vo farbe medzi zmiešanej so zlatými dublónmi. Proste drahú blond. Bex z výšky mala vždy hlboko do vrečka. Tak ako ja, pracovala v rámci pracovno-študijného programu v kaviarni. Z nášho sesterstva sme boli jediné riadne zamestnané. Ostatné dievčatá peniaze nepotrebovali, pretože rodičia im uhradili celé školné, a hoci im kúpili byty mimo kampusu, dcérenky ich prenajímali ďalším študentom, lebo to považovali za „dobrú investíciu“.

To Bex ma podnietila vstúpiť do sesterstva, vraj to bude „vtipný sociálny experiment“, a zrejme mohla aj za moje prijatie. Všetky fajnové dievčatá z Tri Dely očarila svojimi nevhodnými vtipmi a schopnosťou získať drogy od miestnych. Bezo mňa by tam nevstúpila, takže im neostávalo nič iné, než prijať aj mňa.

Bex bola, rovnako ako ja, internátna poradkyňa, pretože tie mali ubytovanie zadarmo. Nebolo to vôbec trendy, ale uľahčilo nám to život. Keďže sme obe pochádzali z nižšej strednej

triedy, pre zbohatlícke baby z New Yorku a Los Angeles so zvereneckým fondom sme sa vďaka tomu stali zaujímavými. Neboli sme odsúdené na charitu, ale prinášali sme sesterstvu nádych ulice. Bývali sme vtedy nerozlučné, a hoci od tohto nášho „rozchodu“, ak sa to tak vôbec dá nazvať, prešli už roky, aj tak ma občas zachváti silný smútok, najmä keď si po jeden a pol pohári vína prehliadam jej profil.

Bexinho manžela som nikdy nestretla, ale zdá sa, že do manželstva vhupla vo veľkom. Ja som sa iba vydala.

Hoci to nie je fér pomenovanie. Vydala som sa dobre – za vtipného a nežného muža, dobrého otca, ktorý ma aj po desiatich rokoch manželstva stále považuje za sexy kosť. Zvládne vymeniť pneumatiku, nájsť môj bod G, prebaľiť dieťa, rozosmiať moju mamu a zaplatiť dane. Ľahko dokáže rozoznať, kedy ma už bezvýznamné rozhovory na školskom večierku pre rodičov nudia, a zakaždým ma vie elegantne vyvliecť z rozhovoru s vedúcou združenia rodičov a učiteľov. Nie sú to nijaké maličkosti.

Tiež som si však vzala muža, ktorý je napriek svojmu dobremu vzdelaniu s diplomom získaným na jednej z najlepších škôl na svete nezamestnaný. Muža, ktorý nikdy nemusel šetriť ani investovať a ktorý zrejme už nikdy nebude pracovať, pretože je príliš hrdý na to, aby nastúpil do práce pod jeho úroveň.

Napriek tomu je to dobrý chlap, čo si musím neustále pripomínať.

A hoci mu ťahá na štyridsať, stále je nesmierne atraktívny. Keby ma práca a výchova dvoch malých detí tak neunavovala, mala by som s ním sex oveľa častejšie než raz za dva týždne, čo je realita týchto dní.

Zdá sa, že Bex to so svojím mužom robí každý deň. Viem to, pretože na Instagrame zverejnila reelsko, v ktorom sa zhovárali so svojím pastorom (majú osobného pastora) o tom, že

pri príležitosti svojich tridsiatych piatych narodenín sa rozhodli ozvláštniť si svoj sexuálny život. Svojich sledovateľov povzbudili zúčastniť sa na výzve #milujzajacikasvojho. Video malo okolo osem miliónov pozretí a buď nepohodlne prajné komentáre, alebo aj mierne smutné poznámky od náhodných cudzích žien, ktoré sa Bex sťažovali na nedostatok sexu, neveru manžela alebo nepriznanú orientáciu. Všetky komentáre som hltala ako lacnú romantickú knižku z Lidla a čítala tú kopu tajomstiev na malom displeji svojho mobilu.

Keby som Petra nazvala svojím zajačikom, asi by sa so mnou rozviedol. Vôbec by som sa mu nečudovala, dokonca by som si ho za toto logické rozhodnutie vážila. Nanešťastie som mu tú výzvu ukázala a musela mu vysvetliť, odkiaľ Bex poznám. Nato si šiel pozrieť jej profil a odvtedy mi vždy vytkol, keď som sledovala ju, Trojnožku alebo jej šesť krásnych detí.

„Pôsobí ako strašná ženská,“ skonštatoval, keď som mu prvý raz ukázala jej profil.

Za to som ho milovala ešte viac. Toto mám totiž na Petrovi najradšej – neznáša rovnaké veci ako ja a nesmierne ma to na ňom vzrušuje. Niektorí ľudia chcú s partnerom milovať rovnaké veci, ale ja chcem muža, ktorý spolu so mnou, naopak, pohŕda oslavami narodenín kolegov, hlasno prežívajúcimi ľuďmi a všetkými, ktorí na verejnosti telefonujú s bezdrôtovými slúchadlami v ušiach. Z takého chlapa sa mi v momente podlamujú kolená.

I keď, *neznášanie* je v súvislosti s Bex nesprávny výraz. Zranila ma spôsobmi, aké nedokážem opísať. Keďže mi chýba, bolesť z toho pretavujem do frustrácie a tú do pohŕdania. Pri pohľade na jej obsah cítim neskutočnú závisť, hoci by som v živote nechcela žiť na farme so šiestimi deťmi. Keby som tvrdila, že prezeráť si jej Instagram pre mňa nie je

rutinná záležitosť, klamala by som. Prisahám, že mám svoj plne funkčný (aspoň väčšinou) dospelý život a priority, ktoré sa jej netýkajú, iba sa dám občas vtiahnuť do kráľickej nory a všetko prežívam nanovo.

S Petrom influencerov neznášame, ale ako redaktori časopisu – hoci Peter je už vlastne bývalý redaktor – na to máme dôvod. Čiastočne prispeli k zničeniu nášho priemyslu, aj keď nechtiac. Je mi jasné, že nikto z nich sa ráno nezobudil, nešiel na stretnutie s ďalším influencerom v krásnej vile alebo takej tej rustikálnej chate kdesi na samote či v antivaxerskej komúne, kde by si povedali: *Počúvaj, poďme zničiť printové médiá a pripraviť o robotu tisícky redaktorov*, a to napriek tomu, že sa to za posledných päť rokov naozaj stalo. Našťastie, ja svoju prácu zodpovednej redaktorky časopisu držím stále pevne v rukách. Po Petrovom prepustení sme všetky úspory vrazili do sťahovania a odišli z New Yorku na predmestie Filadelfie. Decká sme dali do štátnej škôlky, pomáhala nám s nimi moja mama. Všetci z redakcie už robíme z domu a do práce chodievam iba raz do týždňa. Peter vraj píše román. Snažím sa udržať si prácu, aby sme si mohli dovoliť zdravotnú poisťku.

Viete, prečo si tak často prezerám Instagram? Hľadám relevantné príbehy do časopisu – aspoň si to navrávam.

Peter sa mi zaborí do krku. Zvyčajne to mám rada, ale som príliš unavená na to, aby sa z toho vyklúlo niečo viac. Nechápte ma zle, sex mám rada – ak už naň dôjde a všetko klapne, je super, ale kým naň dôjde, vie to byť únavné. Hoci som asi hodinu premrhala na sociálnych sieťach, desať minút naladenia sa na sex (vrátane hladkania, úpravy vankúšov, ďalšieho hladkania a hľadania lubrikačného gélu) považujem za nerozumné hospodárenie s časom, keď sa za ten čas môžem pokúšať zaspáť.

Mierne sa od neho odtiahnem a on pochopí, že dnes na to nemám chuť. Dlhoročným párom stačí aj nepatrný pohyb a hneď vedia, akú má ten druhý náladu. Je to jedna z vecí, ktoré si na manželstve vážim najviac, náš spoločný znakový jazyk. Pošúcha mi boľavé miesta na pleciach a krku, čo je rovnako dobré ako už neuskutočniteľný orgazmus.

„Má celkom peknú farmu,“ vyhlási Peter. „Je to vinohrad či klasická farma? Aj niečo pestujú alebo chovajú?“ Peter vyrastal v centre Londýna. Ak nerátame neupravený tekvicový háj, kam chodievame s deckami v októbri, nikdy na farme nebol.

„V popise má uvedené ‚Budujeme ranč od piky s Božou pomocou‘.“

„Čo znamená budovať ranč od piky? Hádám sa iné veci budujú od konca? To sa predsa nedá, či hej?“ Peter bol odjakživa puntičkár na gramatiku a správne vyjadrovanie. Väčšina Britov to má v sebe asi zakorenené, nevedia si pomôcť. Ako by v prvom ročníku nečítali *Čítanku* ako my v Amerike, ale *Oxfordský slovník angličtiny*. V serióznom časopise, kde sme sa na začiatku kariéry spoznali, sa mu tieto vedomosti zišli. Po druhom pôrode som odtiaľ odišla. Slušne mi totiž naznačili, že ako matka už nebudem mať čas písať o kandidátoch na prezidenta ani dlhodobé investigatívne články. Peter odišiel z práce, až keď časopis postupne prišiel o čitateľov a nakoniec ho zrušili.

„Vážne netuším, čo znamená budovať od piky. Asi sa to tak používa,“ vysvetlím mu. „Nemyslí budovanie naozaj, iba obrazne. Vyrába zrná s vysokým obsahom vlákniny, zjavne do nich pridáva mledzivo ošipaných. Fuj. A majú aj kravy. Milujú domáce mlieko.“

„A s ním asi aj salmonelózu,“ odfrkne si, ale nevšímam si ho.

„Tuším začali vyrábať domáce mydlo, aj vajcia musia mať bio. Tie sliepky hádam šľachtí. Predáva kuriatka a posiela

ich poštou. To je riadne kruté. Chová ovce na vlnu, z ktorej štrikuje oblečenie, a predáva jahňatá na mäso. Má svoj on-line obchod, môžeš si kúpiť čokoľvek, čo zverejní. Keby som chcela, môžem si od nej kúpiť detský nosič!“ Okamžite kliknem na odkaz.

„Jeden už máme,“ podotkne Peter. „Okrem toho, Olliemu je už malý, necíti sa v ňom pohodlne.“

Má pravdu, náš však nie je taký, aký má ona. Náš nosič značky BabyBjörn je z druhej ruky asi po siedmich deťoch od niekoho cez mamine kamošky. Na vrchu je ocmúľaný a pokrytý škvrnami od rôznych telesných tekutín, ktoré už nikdy nezídu.

Rebeccin nosič, ktorý má na sebe asi na každej fotke, vyzerá, akoby bol utkaný z najkvalitnejšieho hodvábu. Niet na ňom škvrn ani stôp po hryzení. Ladne sa v ňom premáva po verande ako v dajakom haute couture korzete, vešia s ním plachty na šnúru a vypeká. Jej novučký nosič vyzerá, akoby ho požehnali bohovia. Tolko aj stojí, nádherných 575 dolárov.

Jej sledovateľky ho obdivujú len do chvíle, kým sa neodfotí s dieťaťom otočeným tvárou na kameru. Vtedy sa naštvú, vypisujú jej, že je otrasná matka, pretože vystavovať tváre detí na sociálnych sieťach nie je bezpečné. Zdá sa, že má veľmi nestálych sledovateľov. Raz ju milujú, inokedy nenávidia. Podľa mňa by mala deti ukázať, na fotkách to vyzerá oveľa lepšie. Komu sa chce zízať na decko otočené chrbtom?

„Vždy bola taká Ježišova fanatička?“ zisťuje Peter. My totiž nie sme nábožensky založení. Peter vyznáva akurát futbal a moja episkopálna viera mierne upadla. Nepamätám si, že by bola Bex takto založená. Keď sme sa jediný raz bavili o náboženstve, povedala mi, že jej silne katolícky cítiaci starí rodičia odvrhli jej mamu, lebo otehotnela vo veľmi mladom veku.

„Asi to má od muža. Ona taká na výške vôbec nebola, ale v poslednom čase spomína Boha až príliš často.“

„Na to, že si sa s ňou nebavila viac než desaťročie, vieš o nej celkom dosť,“ poznamená Peter. Raz mi to už povedal.

„Asi toľko, koľko vieš ty o štatistikách svojich obľúbených športovcov,“ mierne mu odvrknem.

„Ale ona nie je vrcholová športovkyňa, iba baba z Instagramu.“

Žena s jedenástimi miliónmi sledovateľov, chcem ho opraviť, ale v rámci sociálnych sietí a influencerov je sémantika nepodstatná. Peter na to nemá trpezlivosť. Nikdy si nezaložil účet na Twitteri, teda keď sa ešte volal Twitter, hoci sa to vyžadovalo takmer od celej redakcie. „Ak si chcú ľudia prečítať moje články, nájdu si ich,“ vravieval. Lenže nenašli.

Akurát som chcela odložiť mobil na zem a strčiť ho pod posteľ ako zvyčajne, keďže nemám energiu vstať a dať si ho nabiť v kúpeľni, ako radí Goop, keď mi zapípa upozornenie.

Do riti! Dá sa zistiť, že ste sa niekomu pridľho dívali na profil? Vari som náhodne lajkla najnovší Bexin príspevok, fotku, na ktorej aj so svojimi šiestimi deťmi dojí kravu? Podľa mňa sú už dve deti priveľa. Je vôbec v moci jednej vagíny toľko ich porodiť? Pri pomyslení na Bexinu vagínu sa zháčim, pretože mi poslala správu.

Čauko, Lizzie, si to ty?

Určite si to ty! Už pár mesiacov ťa stalkujem na instácii! Čááááú!

Tak *ona* stalkuje *mňa*?! Znie to síce skvele, ale čo také vidí na mojom profile? Smutnú Norinu narodeninovú oslavu na dvore s požičanou pergolou z balónov zo sesternickej tehotenskej oslavy alebo moje utorkové reelsko s tacos, keď som šikovne umiestnila placky do vláčika pre moje dvadsaťmesačné dieťa, ktoré ho nasledovalo až do kuchyne? (Keď nad tým spätne uvažujem, bol to otrasný nápad, pretože omrvinky z nich budeme v kuchyni nachádzať, až kým decká neodídu na výšku. Tých päť minút to však vyzeralo rozkošne a moja malá skupinka sledovateľov zo susedstva tomu dala kopec lajkov, čo mi dodalo plno endorfínov a veľmi ma to potešilo.)

Čo jej mám odpísať? A prečo ma jej žoviálny tón tak se-rie? Odpoveď je až bolestivo jednoznačná. To ona sa rozhodla ukončiť naše priateľstvo, nevyzdvihla ma na letisku podľa plánu a potom nereagovala na telefonáty ani správy. To ona ma prerástla a odhodila. Napísala mi tie najkrutejšie veci, aké som kedy čítala.

Napriek tomu jej odpíšem, a to v prekliato veselom duchu.

Preboha!! Áno, som! Ty kokos, tak to je riadny návrat do minulosti. :) Ako sa máš, ako sa ti darí?

Žijeme v takej divnej dobe, v ktorej pokojne predstierame, že nič netušíme o našich životoch, hoci pridávame príspevky takmer denne – v Bexinom prípade každú hodinu. Mám sa tváriť, že nič netuším o jej ranči, šiestich deťoch, trojnohej koze, výzve na sex, pričom si píšeme na platforme, kde je to všetko zverejnené?

Čo ti ja viem? Proste žijem

Cha, aj ja.

Sú to také banálne správy, až mi ničia dušu.

Peter na mňa civie. Na jeho mieste by som robila to isté. Ako sa asi tvárim, keď zúrivo vypisujem nejakej osobe v posteli uprostred noci?

Emily, naznačím mu ústami sestrino meno. Moja mladšia sestra posledného pol roka pracuje v Ázii, takže mi v takomto čase posielala správy bežne. Peter zagúľa očami, pošle mi vzdušný bozk a obráti sa na opačnú stranu. Neznášam, keď mu musím klamať, a on zasa neznáša, keď ťukám do telefónu po tom, čo zaspí. Obaja to neznášame. Máme nepísané pravidlo, že ak jeden z nás zaspí, ten druhý odloží telefón. Rýchlo sa s ňou rozlúčim.

Už je neskoro... idem spať.
Rada som si popísala.

Ach, prepáč! Žiješ v New Yorku,
ja krava som na to zabudla!
Časové pásma neriešim

Pri slove *krava* sa usmejem, také slovo do popisov nikdy nepíše. Mám pocit, že sa predou mnou trošku obnažila. Neznášam, aká som z toho vzrušená! Zároveň o tom, že v New Yorku

už nebývame, pomlčím. Odchod odtiaľ mi príde ako zlyhanie.
Chcem jej napísať asi tucet vecí, ale mám meravé prsty.
Niečo mi ešte píše.

Chcela by som s tebou
niečo prebrať, je to dôležité.
Čo zajtra?

Jasné.

Super! Život je divočina.
TOTÁLNA! Často na teba
myslím. Vlastne si asi jediná,
kto mi vie pomôcť